

107767

JENSSEN!!!

HAMAR DAGBLAD
31/12 94

LIVSKUNSTNER:
Kommer aldri til å glemme Jenssen.
(Foto:Gitte Johannessen)

Det må bli Jenssen!
Sigurd Jenssen fra Løten, den lille, spinkle mannen på 94 som tok imot meg i sin tettpakke- de kjellerleilighet i Oslo, lysende av livs- glede og ukuelig ånds- kraft, ivrig opptatt av allverdens vidunderlige ting.

Alene, nesten blind og nesten døv, men med hodet fullt av minner - om Edvard Munch, Bjørn Bjørnson, Piet Hein, om sitt eget liv som lektor og fløytist i Filharmoniske - og med fremtidsvyer som avslørte en fantasi uten grenser.

— Kom inn, kom inn, barnet mitt. Å, nu ble jeg så glad - lov meg å være som De har bodd her i 40 år, ropte Jenssen og slo døren på vid gap. — Og så skal vi være venner. Gud signe Dem, er det ikke morsomt å leve?

Der sto han og tindret, med unge øyne og vinterlys i fippskjegget, og aldri så man så glad en mann. — Kom og sett Dem her, tett ved siden av meg, og så må De bælje til meg alt De orker - og så skal vi ha sjokolade og boller, og etterpå skal

vi ha middag, og De kan overnatte hvis De vill Munch? sa Jenssen, for det var Munch vi skulle snakke om, - ja, han var en usedvanlig fin og sober mann, - ja, han var en usedvanlig fin og sober mann, - ja, han var en usedvanlig fin og sober mann, ulastelig - hvor er stokken min? Jeg blir svimmel uten stokk - men fanden tute, den var jo nettopp her, kan De finne den?

Og mens man rotet rundt under stoler og bord med bakstussen til værs, livredd for å komme bort i papirhauger, avisbunker, utklipp, fotografier, plastposer og servise, siterte Jenssen med patos «Der ånder en tindrende rosenduft», og stokken ble funnet, og vi gikk ombord i kakaoen og bollene, hånd i hånd. Og Jenssen pratet om Munch, viste bilder av Bjørnstjerne Bjørnson, brev fra Bjørn Bjørnson, dikt fra Piet Hein, tegninger av Olaf Gulbransson - og deilige, poetiske kvinner innhyllet i blomsterflor, som Jenssen bare hadde fordi «de er så ganske usedvanlig behagelige for øye og sinn».

Og vi dykket ned i kommoden, en skattkiste av kultur, og Jenssen klappet i hendene, begeistret, fisket frem helligdommer, siterte gylne dikt og trosbekjennelsen på latin, gned seg i hendene og ville innimellom ha en liten, mild klem. Og tiden gikk, og vi ble dus, og nå skulle vi spise. Vi satt tett inn til kjøkkenbenken og tett sammen og spiste fra hver sin side av stekepannen, visstnok rødkål og erter blandet sammen, mens svunne tider skyllet inn over oss og vi hadde vært venner i 40 år.

Rise Grønset